

Een bijdrage van Stichting Nationaal Landschapskundig Museum 'Telluris', [H.A. Visscher](#)

Heuvelrug Zuid HET ZUIDOOSTELIJK DEEL VAN DE UTRECHTSE HEUVELRUG

Voorbij de door smeltwater gecreëerde coupure Darthuizerpoort is de Utrechtse Heuvelrug het hoogst. Bij Amerongen reiken enkele plateauachtige stuwwalkruinen er zelfs tot 66 à 69 meter boven NAP. De sterkere opstuwing van de plateaus was mogelijk een gevolg van hun ligging tussen twee ijslobben. Voorbij Elst werd de Utrechtse Heuvelrug door de grote rivieren vooral aan de zuidwestzijde ondermijnd. Hieraan herinnert onder andere de steile zuidflank van de Grebbeberg. Twee kilometer ten oosten van Rhenen eindigt de Utrechtse Heuvelrug abrupt. De hoofdoorzaak daarvan was dat hij er tot aan het Veluwemassief door de rivieren werd geslecht.

Op het meest zuidoostelijk deel van de Utrechtse Heuvelrug ontstonden Leersum, Amerongen, Overberg, Elst, Rhenen en Achterberg.

Vlakbij de Utrechtse Heuvelrug liggen in de Gelderse Vallei drie lage ministuwwallen, op twee waarvan een deel van Veenendaal werd gebouwd.

De stuwwal

De langste stuwwal van de Utrechtse Heuvelrug is bij Amerongen relatief breed. Niet ver hiervandaan is hij bij Leersum en Elst echter juist smal. Het ijs lijkt de stuwwal in de omstreken van Amerongen later dus nog sterk te hebben vervormd. Daarbij vormde het grootschalig gelobde front van de opdringende Scandinavische ijskap op twee plekken een afzonderlijk tongetje.

Bij de Elsterberg knikt het oostelijke stuwwalboogje vrij abrupt naar het noordoosten. Het sluit dan aan op een deel van de stuwwal, waarvan de breedte minder sterk varieert. De zone waar de stuwwalboogjes van Leersum en Elst elkaar ontmoeten werd het hoogste deel van de Utrechtse Heuvelrug. Dit kan verband houden met de effecten die het bij Elst sterker opdringen van het ijs had op de hoeveelheden sediment die verplaatst moesten worden. Bovendien kreeg de ijslob van Elst met name aan de kant van Leersum waarschijnlijk ook van doen met convergerende glaciële drukkrachten.

In Rhenen en omgeving is de langste stuwwal van de Utrechtse Heuvelrug vrij smal, maar wel markant. Daarbij loopt hij tussen het Prattenburgse en Remmersteinse Bos in ongeveer oostzuidoostelijke richting.

In het laatst genoemd gebied kiest de stuwwal echter even voor een wat zuidelijker koers. Daarbij manifesteert hij zich vanaf het Remmersteinse Bos als een banaanachtige flauwe boog, waarvan de holle zijde zich aan de kant van de Gelderse Vallei bevindt. De ligging van deze stuwwalboog weerspiegelt contouren van de ijslob die in het meest zuidelijk deel van de Gelderse Vallei doordrong. Op het zuidoostelijk deel van de Utrechtse Heuvelrug is goed te zien dat het landijs de stuwwal die het overdekte op veel plaatsten egaliseerde. De hogere delen van de stuwwal manifesteren zich daardoor nu als een reeks plateaus.

De langste stuwwal van de Utrechtse Heuvelrug vormde vroeger een geheel met die van Ede. Voorbij het stuwwalplateau van de Grebbeberg werd hij echter over een lengte van meer dan tien kilometer tot onder het niveau van het huidige maaiveld door de grote rivieren verwijderd. Daarbij zou ook het stuwwalplateau enigszins worden aangetast. Hieraan herinnert met name de steile zuidflank ervan.

Het zuidoostelijk deel van de Utrechtse Heuvelrug geniet in de laagte van Veenendaal gezelschap van een drietal miniatuur stuwwalletjes. De relatief grootste is de in landelijk gebied gelegen tot 21 meter boven NAP reikende Emminkhuizerberg, waardoorheen de spoorlijn Utrecht-Arnhem loopt. De beide andere stuwwalletjes werden vrijwel geheel overwoekerd door de bebouwing van het sterk verstedelijkte Veenendaal. Ze reiken tot ongeveer 13 meter boven NAP, terwijl de naaste omgeving van de glaciële hoogten ongeveer acht meter lager is gelegen.

De smeltwatervormingen

Smeltwater van het landijs vergrootte de passen tussen de stuwwalplateaus tot valleiachtige laagten. Nadien zou in de laatste ijstijd vooral sneeuwsmeltwater nog een geomorfologische rol van betekenis spelen. Evenals elders op de heuvelrug herinneren hieraan dalletjes, en werden die vooral gevormd in de ijssmeltwatervalleien en andere relatief lage stuwwalgedeelten.

Vlak ten westen van Rhenen valt een dalletje op door zijn markante asymmetrie. Oostelijk van de stad presenteert de *Zwitserse Vallei* van de Grebbeberg ons zelfs zeer bijzondere en unieke kenmerken. Bijzonder zijn er met name de sneeuwnissen van de schaduwrijke zuidflank en het boven het niveau van het riviereengebied uitmonden van het dal. Het meest intrigeert echter dat een relatief breed deel van het dal een rond heuveltje omsluit en de dalbodem vandaar enkele tientallen meters oploopt.

Smeltwater speelde waarschijnlijk ook een rol bij het ontstaan van de vooral op bolle hellingen van het stuwwaloppervlak voorkomende(reeksen) kleine kommen en een deel van de geulen in de stuwwalflanken. Speciale aandacht verdient de lange rij kommen op de *Rojensteinse Berg*. Opmerkelijk is trouwens ook het op de oostflank van de *Vlakke Berg* voorkomen van enkele door geultjes gescheiden ribbels.

Het ijssmeltwater vormde onderaan de zuidwestelijke stuwwalflank waaivormige afzettingen. Het oppervlak van die afzettingen wordt gecompartmenteerd door enkele van de dalletjes die het sneeuwsmeltwater later in de Utrechtse Heuvelrug vormde.

Bij de Rijn werd de gordel ijssmeltwaterwaaiers tot een hoogte van 10 à 15 meter boven NAP door de grote rivieren versmald. Als gevolg hiervan eindigt het oppervlak ervan op dat niveau nu met een metershoge steile flank.

Aan de binnenkant van het zuidoostelijk stuwwalgedeelte kwam het grove materiaal dat het smeltwater via de dalen afvoerde terecht in het zuidelijke tongbekken van de Gelderse Vallei. Het glooiend oppervlak van de afzettingen die aldus ontstonden is aanmerkelijk minder steil dan dat van de noordoostelijke stuwwalflanken.

De windvormingen

In de droge fasen van de laatste ijstijd heeft de wind op de meeste plaatsen slechts betrekkelijk weinig zand over het zuidoostelijk deel van de Utrechtse Heuvelrug uitgespreid.

Uitzonderingen zijn de beide laagten die de kleine ijslobben bij Leersum en Elst vormden.

Daar vormde de wind omstreeks het einde van de laatste ijstijd zelfs vrij markante ruggetjes,

die in historische tijd echter voor een belangrijk deel door verstuingen zouden worden verminkt. Onderin de laagten die de kleine ijslobben achterlieten ontstonden de vennen van het Leersumse Veld en het Egelmeer.

Bij Overberg is goed te zien dat het oppervlak van de smeltwater- en windafzettingen die onderlangs de stuwwallen werden gevormd plaatselijk min of meer de vorm heeft van een terras.

Prehistorische landschapselementen

Ook op het zuidoostelijk deel van de Utrechtse Heuvelrug werd een groot aantal grafheuvels ontdekt en liggen sommige daarvan dicht bij elkaar. De meeste werden op de zuidwestelijke flanken van de stuwwal gesitueerd.

Op de zuidflank van de Amerongse Berg werd bij het bosrestaurant 't Berghuis het model van een grafheuvel gebouwd. Er loopt een gangetje doorheen, dat wordt gemarkeerd door muren met informatie over het interieur van grafheuvels.

Het zuidoosten van de Utrechtse Heuvelrug is vrijwel het enige deel van de natuurrijke streek waar overblijfselen van prehistorische walletjesrasters werden aangetroffen. De onder andere bij Leersum, Elst, Remmerden en Rhenen gevonden structuren zijn relictten van complexen omwalde akkertjes uit de ijzertijd. Zulke over het algemeen op relatief weinig hellend terrein aangelegde voormalige akkertjes worden gewoonlijk ten onrechte *celtic fields* genoemd. Een slechts weinig gebruikt synoniem van die term is *raatakkers*.

In 1951 leidde een verbreding van de weg Elst-Remmerden tot de ontdekking van een Merovingisch-Frankisch *grafveld*, dat ruim driehonderd jaar als dodenakker in gebruik moet zijn geweest. Behalve stoffelijke resten werden er sieraden en huisraad aangetroffen. Tijdens de Vroege Middeleeuwen bevonden zich in deze omgeving de Frankische koningshoven Remmerden, Laar en Rhenen. Dergelijke hoven hadden eigen grond, waarvan het beheer door de vorst meestal werd overgelaten aan oud-militairen en kloosters.

Restanten van burchten

Oostelijk van Rhenen ligt bij de bovenrand van een door de Rijn ondergraven steile stuwwalflank een sikkelvormige wal- en grachtenbundel. Waarschijnlijk hebben wij hier van doen met een Middeleeuws verdedigingswerk. Min of meer met het wal- en grachtencomplex vergelijkbaar zijn de Schuilenborg bij Almelo, Huneborg bij Volthe, Duno bij Heveadorp, Huneschans bij Uddel en Burgh bij Haamstede.

Ook onderaan het zuidoostelijk deel van de Utrechtse Heuvelrug zijn op diverse plaatsen restanten gevonden van een aantal Middeleeuwse kastelen of versterkte huizen. Zo werden in de buurtschap Darthuizen vlakbij elkaar de terreinen van de verdwenen versterkte huizen *Het Spijk* en [Oud Broekhuizen](#) aangetroffen.

Even ten oosten van Kasteel Amerongen bevinden zich in de bodem van een rond omgracht terreintje de restanten van het Middeleeuwse huis [Lievendaal](#). Verder kon nog meer naar het oosten, aan de andere zijde van de heuvelrug bij het dorpje Achterberg de vroegere aanwezigheid van de huizen [Remmerstein](#), [Valkenburg](#), [Ter Horst](#) en [Levendaal](#) of [Laer](#) worden vastgesteld.

Oude verbindingen

Tussen Leersum en Amerongen waren de ten zuidwesten van de Rijksstraatweg gelegen Achter- en Zuilensteynseweg vroeger belangrijke interlokale verbindingen.

Min of meer vergelijkbaar is de situatie tussen Amerongen en Elst waar de Oude Weg van meer betekenis was. In en bij Rhenen is de Utrechtse Straatweg een oude verbinding, die belangrijk bleef en onderdeel werd van de N 225. Op de Laarsenberg waren de Levendaalseweg en Heimersteinse Laar

hoofdverbindingen met het verdwenen slot Levendaal en het [Huis Heimerstein](#).

Andere historisch interessante oude interlokale verbindingen van Rhenen en omgeving zijn de Oude en Nieuwe Veenendaalseweg. Eerstgenoemde manifesteert zich in de bebouwde kom van Rhenen over enkele honderden meters als een smalle geul met dichtbegroeide steile flanken. Bijna een kilometer benoorden de kern van Rhenen verenigen de Oude en Nieuwe Veenendaalseweg zich tot een verbinding, die bekend zou worden als de Oude Veense Grindweg. Buiten Rhenen loopt deze weg over grote lengte vrijwel onderlangs de steile noordoostelijke flanken van de stuwwal. Daarbij wordt hij op enkele honderden meters afstand gesecondeerd door de eeuwenoude Cuneraweg. Deze verbinding scheidt de glooiingen van de smeltwaterwaaiers onderaan de Utrechtse Heuvelrug van het vlakkere land in de Gelderse Vallei. Tegen het einde van de vorige eeuw is de Cuneraweg uitgebouwd tot een belangrijke verkeersverbinding. Als zodanig werd hij onderdeel van de Provinciale weg N 233.

Westelijk van Rhenen ontmoeten elkaar bovenop de Utrechtse Heuvelrug enkele oude verbindingen van lokale betekenis.

Het oudere akkerland

Vroeger geregeld van plaggenmest voorzien oud akkerland vinden we op het zuidoostelijk deel van de Utrechtse Heuvelrug nog bij Leersum, Amerongen en Rhenen. Oostelijk van Rhenen wordt een deel van het oude akkerland op de noordelijke flank van de Laarsenberg verlevendigd door de markante terrasjes, die op steile hellingen werden gecreëerd om de er mogelijke bodemerosie te beperken. De opmerkelijk steile randen ervan zijn plaatselijk met struikgewas of kleine bomen begroeid. Ter bestrijding van bodemerosie gecreëerde terrasjes komen in Nederland voornamelijk slechts in Zuid Limburg voor. Op de Utrechtse Heuvelrug zijn ze verder alleen op de later verwilderde steile noordflank van de Rojesteinse Berg aangetroffen.

Op het stuwwalplateau van de Lijster Eng werd een groot deel van het oude akkerland later bebost.

De verdwenen tabakscultuur

Vroeger werd vooral op de relatief warme zuidelijke flanken van de Utrechtse Heuvelrug met name bij Amerongen, Elst en Rhenen ook tabak geteeld. De tabak is geen inheemse plant, maar in de zestiende eeuw geïmporteerd uit Noord Amerika.

De tabaksbladeren werden gedroogd in grote schuren. De muren ervan bestaan doorgaans uit dakpansgewijs op elkaar gelegde zwartgeteerde lange houten planken. Voor de ventilatie van de tabaksbladeren werden de schuren aan de zijkanten voorzien van omhoogklapbare horizontale planken. In de schuren werd ook gewoond.

Aan de zuidkant van de [Remmerdense Heide](#) werden de glooiingen van de ijssmeltwaterwaaiers in 1853 zelfs over een grote aaneengesloten oppervlakte in gebruik genomen voor de teelt van tabak. Die werd er na de dertiger jaren van de vorige eeuw echter weer gaandeweg beëindigd. De tabaksteelt maakte toen plaats voor andere takken van de openluchtlandbouw. Aan de tabaksteelt herinneren nog de naam Plantage Willem III en een enkele tabaksschuur.

De later grotendeels beboste Remmerdense Heide en voormalige Tabaksplantage Willem III werden respectievelijk in 1967 en 1995 verworven door Utrechts Landschap. Sindsdien werd de heide weer meer leefruimte geboden, terwijl het cultuurland mocht gaan verwilderen.

De tabakscultuur begon op de heuvelrug ongeveer in 1640. Omstreeks 1965 verdween ze echter weer. Internationale concurrentie, een epidemische schimmelziekte en de uitbreidingen van Amerongen waren de voornaamste oorzaken ervan. Aan de voormalige cultuur herinneren nu nog enkele tientallen (min of meer verbouwde) schuren. Bovendien is er bij Amerongen het Tabaksmuseum aan gewijd.

De buitens

Oostelijk van de Maarsbergse Weg was sedert het begin van de 19de eeuw weer sprake van herbebossingen. Verantwoordelijk hiervoor waren eerst enkele eigenaren van het vroeger veel

uitgestrektere landgoed [Broekhuizen](#).

Bovenaan de door ijssmeltwater ondermijnde, steile westflank van de Donderberg is in 1818 voor de toenmalige eigenaar van Broekhuizen, Mr. Van Nellesteyn een neoklassicistisch mausoleum met een veertien meter hoge toren gebouwd. In de

omgeving van de graftombe was een strook langs de oostzijde van de Maarsbergseweg omstreeks 1830 al weer grotendeels herbebost. Het 19 ha grote, langs de oostzijde van de Maarsbergseweg gelegen deel van Broekhuizen werd in 1907 geschonken aan de gemeente Leersum.

Aan de noordkant van Leersum stichtte deurwaarder H.G. van Dam uit Wijk bij Duurstede in 1897 op (heide)gronden, die bekend waren als **Lombok** een landgoed dat naar het gebied zou worden genoemd. Vanuit de Rijksstraatweg werd over het landgoed een oprijlaan aangelegd naar een stuwwalkruin. Deurwaarder H.G. van Dam heeft gaandeweg veel land van zijn bezit bebost en in 1901 als Park Lombok opengesteld.

In 1904 liet Van Dam bovenaan de stuwwalflank waar de laan naar toe leidt zowel een rond classicistisch (thee)koepeltje als vierkant decoratief uitzichttorentje bouwen.

Ruim twintig jaar later besloot de zoon van de eerste landgoedeigenaar een deel van Park Lombok te verkavelen voor de bouw van villa's.

De gedeeltelijke verkaveling gaf de gemeente Leersum aanleiding in 1929 en 1930 ruim 24 ha bos te kopen om het als wandelgroen te behouden. In de tweede helft van de 20ste eeuw besloot ze zelf echter ook een aantal percelen van het bospark te verkavelen. Daardoor zouden uiteindelijk voornamelijk slechts de culminaties van het stuwwalplateau onbebouwd blijven. In 1999 besloot de gemeente Leersum het onbebouwd gebleven deel van haar bosbezit op het stuwwalplateau in erfpacht uit te geven aan Staatsbosbeheer.

Aan de oostkant van Leersum hebben later vooral de eigenaren van de bestuurlijk belangrijke landgoederen [Zuylenstein](#) en [Amerongen](#) invloed uitgeoefend op de landschapsontwikkeling. Daarbij konden de boeren de gemeenschappelijke grasgronden blijven gebruiken, zolang de eigenaren ervan ze niet nodig hadden voor hun eigen plannen. Meestal ging het er dan om ze voor de houtteelt te gaan gebruiken.

Op Zuylenstein stond zuidelijk van de Rijksstraatweg een burcht, die door latere uitbreidingen geleidelijk werd getransformeerd in een imposant kasteel. Dat werd in de Tweede Wereldoorlog echter door enkele bombardementen verwoest. Nadien is het kasteel in eenvoudige vorm herbouwd. Het kwam toen niet op precies dezelfde plaats te staan als zijn verwoeste voorganger.

Het bosrijke park van Zuylenstein vertoont nog veel kenmerken van de rechtlijnige tuin- en landschapsarchitectuur uit de 17de en 18de eeuw. Tot Zuylenstein behoort ook de voormalige ridderhofstad *Waaijenstein*, waar een oude korenschuur bewaard bleef.

De eigenaren van de landgoederen Zuylenstein en Amerongen hebben een pioniersrol gespeeld bij de herbebossing van hun bezittingen. De nieuwe bossen zouden lang voor een belangrijk deel als eikenhakhout worden geëxploiteerd. De beplantingen werden aanvankelijk veelal door aarden walletjes tegen het wild en (klein)vee van de gemeenschappelijke grasgronden beschermd. Een groot aantal van die walletjes bestaat nog.

Vanuit de Rijksstraatweg loopt een meer dan één kilometer lange, door aarden walletjes geflankeerde kaarsrechte beukenlaan naar het oudste gedeelte van het Zuylensteinse bos, dat al in 1664 op een kaart werd aangegeven.

Bij de verdere uitbreiding van het Zuylensteinse Bos verdwenen de flauwbochtige karrensporen, die de grasgronden met de oude Scherpenzeelse Weg verbonden.

Met name in de buurt van die weg is vroeger kleinschalig naar grind gegraven. In de vorige eeuw werd het stuwwalterras ten westen van de weg echter grootschaliger ontgrond.

Oostelijk van het Zuylensteinse Bos maakt een gebied al enkele decennia deel uit van een complex bezittingen dat sinds 1975 werd verworven door Utrechts Landschap en Hoge Ginkel werd gedoopt. In 2007 is er een beboste voormalige groeve over een oppervlakte van 3,5 ha ontdaan van zijn houtopstanden om er een aangrenzend heideterreintje uit te breiden.

Benoorden Amerongen bleef een vrij groot gebied lang gemeenschappelijke grasgrond. In de 19de en 20ste eeuw werd het echter het domein van enkele nieuwe landgoederen. Een ervan is het 20ste-eeuwse landgoed [De Hoge Ginkel](#), waarvan de rietgedekte bebouwing een architectonische eenheid vormt.

Dichter bij Amerongen ligt het buiten **De Koepel**. Zoals de naam van de buitenplaats al suggereert verrees er een ten dele koepelachtig landhuis. Het staat op de stuwwalculminatie **De Hazenberg**, waarom het landgoed ook wel zo werd genoemd. Het buitenverblijf werd in 1857 gesticht door een tabaksplanter.

Evenals Doorn is Amerongen behalve de naam van een dorp tevens die van een in hetzelfde gebied gelegen oud landgoed (**Huis Amerongen**).

Er ontstond een kasteelachtig gebouw, dat in 1672 echter door Franse troepen werd verwoest. Vier jaar later zou het echter opnieuw worden opgetrokken. Het werd toen een vierkant gebouw met een souterrain, drie verdiepingen en zolder, dat wordt beschouwd als het laatste belangrijke Nederlands-classicistische bouwwerk vóór de komst van de barok.

Huis Amerongen rijst op uit een rechthoekige waterpartij, die deel uitmaakt van een eveneens rechthoekige parkaanleg. Oostelijk van Huis Amerongen herinnert een omgracht schiereiland aan een er verdwenen ouder slot.

De eigenaren van het landgoed Amerongen begonnen in de 18de eeuw met hun herbebossingen. Daarbij was de naaste noordoostelijke omgeving van het Huis Amerongen al snel aan de beurt.

In 1935 zag de kasteelheer van Amerongen zich genoodzaakt een groot deel van zijn landgoed te verkopen. Dit deel werd toen eigendom van de beleggingsmaatschappij N.V. Unitas, die het bijna veertig jaar later verkocht aan het Rijk. Utrechts Landschap verwierf in 1977 het oudste deel van het bos.

Op het stuwwalterras ten zuidoosten van de Amerongse Berg werd de structuur van een sterrenbos uit 1792 gefaseerd in oude luister hersteld.

Sinds de negentiger jaren zijn een aantal bospercelen verheid.

Het grote landgoed **Prattenburg** werd in 1474 gesticht op het terrein van een gelijknamige boerderij. De hooggelegen gronden waren er eeuwenlang voornamelijk slechts begroeid met heide. Voornamelijk in de 19de eeuw is deze echter vrijwel geheel bebost. Het onderaan de noordelijke stuwwalflank gelegen huidige landhuis van Prattenburg dateert van 1887.

In de oudere bosgedeelten wisselen enkele over grote lengte rechte lanen af met bochtige ontsluitingen, terwijl een fijnmazig rechthoekig ontsluitingspatroon kenmerkend is voor de grotendeels langs de Veenendaalse Straatweg gelegen jongere plantages.

Sommige percelen van het oudere bos worden geheel of gedeeltelijk gemarkeerd door een aarden walletje.

Onderin een vallei in het zuidwesten van het bosgebied werd een sprengrand gegraven, die tegenwoordig droog ligt.

Op de zuidwestflank van de stuwwal liggen tussen Remmerden en Rhenen ook enkele vrij jonge buitens. Van deze werd **De Hught** in 1935 gesticht. Er staat een groot in traditionalistische stijl gebouwd huis met ver uitstekende dakpartij en een overbouwde ingangspartij met vier zuilen.

Oostelijk van De Hught dateert het buiten **De Tangh** van 1927. Daarvan werd het landhuis in Kaapse stijl gebouwd. Het L-vormige witte huis werd voorzien van enkele door zuilen geschraagde balkons

Tot het landgoed van het voormalige kasteel **Remmerstein** behoort ook het westelijk ervan gelegen plateauachtige stuwwalgedeelte. Hier werd mogelijk al in de achttiende eeuw een bos met een overwegend rechthoekig stelsel van lanen aangelegd. Vier van die lanen ontmoeten elkaar bij een markant rond heuveltje waar omheen gelopen kan worden.

In het midden van de 19de eeuw had het Remmersteinse Bos al vrijwel zijn huidige omvang. Veel percelen werden er gemarkeerd door aarden walletjes, waarvan sommige nogal markant zijn.

Omstreeks 1912 verrees op een zuidoostflank van het beboste stuwwalgedeelte het nog bestaande Huis Remmerstein. Het vertoont zowel de kenmerken van de Engelse cottage- als Amsterdamse Schoolstijl. Bij het huis ligt een geometrische tuin met terrassen, bassins en pergola's.

Noordelijk van Remmerstein ligt het ten dele door een grootschalige ontgroning "in de diepte" verdwenen landgoed [Dikkenberg](#).

Meer landschapshistorische informatie over het zuidoostelijk deel van de Utrechtse Heuvelrug is te vinden in de hierna vermelde literatuur en de afleveringen 72 t/m 92 van onze **reeks** ['Op Geopad'](#).